

Balgfreds (Sørensen), hvilket indeholder en heel Instruction for Directeurerne om hvorledes de skulle opfatte deres Stilling. Udvalget har ikke troet, at det vilde være det passende Sted i denne Lov at optage en saadan Instruction; men har forudsat, at den vil gives Directeurerne af den overordnede Bestyrelse, ligesom man har troet, at Bestyrerne af Straffeanstalterne ville være sig bevidste, hvorledes de skulle opfatte deres Stilling. Det vilde ikke alene med Hensyn til det practiske Resultat være aldeles intetstgende, men det vilde desuden være abnormt at optage en sli Regel i selve Loven. — Med Hensyn til Lit. a i § 1 er der af den samme ærede Rigsdagsmand stillet det Forslag, at Tiden for den der ommeldte Skjærpelse af Strafarbejdet indskrænktes fra 8 Uger til 3 Uger; Udvalget har imidlertid troet, at det vilde være en for kort Tidsfrist, i hvilken det saaledes var Directeurerne overladt at paalægge denne Straf. Paragraphens Lit. b er foreslaet at bortfalde, men Udvalget har meent, at, hvor usseligt det end kunde være, at at legemlig Revfelse bortfaldd, saa vil der dog kunne være Tilfælde, hvor Anvendelsen af en sli Straf maa være tilladt, og alene den Omstændighed, at Straffetrudslen staaer i Loven, vil maaskee være tilstrækkelig til at forebygge, at den i Virkeligheden bliver anvendt. — Hvad den samme ærede Rigsdagsmands Forslag til Lit. c angaaer, da kan Udvalget ikke ret fatte, hvilken Straffemyndighed for Directeuren der ligger deri; thi naar hans Myndighed indskrænktes til at indstille Straffen til Rettens Paakjendelse, er det jo en Selvfølge, at han ingen Myndighed har til at paalægge Straf. — Med Hensyn til Lit. d, har den samme ærede Rigsdagsmand indstillet, at Tiden skulde indskrænktes fra 6 Maaneder til 8 Dage, men dette er en saa kort Tidsfrist, at den neppe hensigtsmæssigt vil kunne betragtes som den yderste Grændse, naar der er Spørgsmaal om en noget større Forseelse, eller det angaaer en Fange, som er i høi Grad forhærdet, og som kan behøve en længere Tid til fuldkommen at overveie sin Stilling og bringe sit Sind i Ro. Det er jo en Selvfølge, at den yderste Grændse, der opstilles her i selve Loven, ikke just derfor er den Straf,

som i hvert Tilfælde skal anvendes, og vilde man i det Hele indskrænke sig til saa ringe Straffe, som de, der af den ærede Rigsdagsmand i forskjellige Retninger ere foreslaaede, vilde deraf følge, at det vilde blive et meget ringere Antal Forseelser, Directeuren vilde kunne belægge med Straf; thi saasnart Forseelsen var af en saadan Bessaffenhed, at han ikke fandt, at den vilde kunne revfeses tilbørlig med den Straf, han er berettiget til at paalægge, maatte han henvise den til den ordinaire Ret, og netop ved de Forseelser, som begaaes af Fangerne indenfor Straffeanstaltens Dverraade, er det vist baade i Fangernes og i Straffeanstalternes egen Interessse, at de ikke uden Nødvendighed gjøres til Gjenstand for Behandling ved de almindelige Domstole. Udvalget har derfor ikke kunnet tiltræde noget af hine Forslag, og maa jeg forøvrigt med Hensyn til de Forandringer i det foreliggende Lovudkast, som Udvalget har foreslaet, og som iøvrigt ikke ere meget væsentlige, henvise til den afgivne Betænkning.

N. Sørensen: Det har, som jeg allerede bemærkede ved første Behandling af nærværende Lovudkast, forekommet mig, at, naar det hedder i Begyndelsen til § 1, at „Directeuren for en Straffeanstalt kan bestemme Straf for ringere Forseelser, som Fangerne begaae, naar han finder, at de kunne affones med en af følgende Straffe“, at der heri er en saa stor Ubestemthed og Usfuldstændighed, at man ikke i mindste Maade kan vide, hvad der skal bære Navn af Forseelse; det er ifølge heraf overladt Directeuren at skabe Forseelser, om han vil, nemlig ved at stille saadanne Fordringer til Fangerne, som ere aldeles ulovlige, og hvis Overtrædelse dog efter hans Skjon maatte benævnes ved Navnet Forseelse. Jeg finder, at en saadan Ubestemthed og Usfuldstændighed bør afhjælpes ved en Indledning til eller en Begyndelse af Paragraphen, der bestemt maatte udtrykke den Dpfattelse, en Directeur maatte have af sin Stilling, som den, der skal straffe Forseelser; dette finder jeg at være aldeles fornødent ved en saadan Lov, som Rigsdagen maatte bestemme, at skulle være gjældende som en Lov, hvorefter Directeuren kunde straffe. Jeg veed nu vel, at det i Overensstemmelse